

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 23 stycznia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał przeliczenia wysokości emerytury J. K. (1) obliczonej w myśl art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z pkt. 1 prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia

30 października 2014 roku, sygn. akt VIII U 3328/13. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 74,60%. Świadczenie przeliczono od daty wskazanej w wyroku tj. od dnia 1 maja 2013 roku, wyliczona emerytura okazała się świadczeniem mniej korzystnym od emerytury obliczonej w myśl art. 26, wobec czego zawieszono jej wypłatę.

/decyzja – k. 131-134 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 1 marca 2015 roku dokonano waloryzacji emerytury J. K. (1) poprzez dodanie do kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2015 roku tj. 1.677,57 zł kwoty 36,00 zł. Emerytura po waloryzacji od dnia 1 marca 2015 roku wynosi 1.713,57 zł.

/decyzja – k. 143-146 plik I akt ZUS/

Od powyższych decyzji J. K. (2) złożyła odwołanie w dniu 2 kwietnia 2015 roku, w którym wskazała, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 30 października 2014 roku nie odniósł się do wniosku o wyrównanie wypłaconego świadczenia, który na mocy pkt 2 przedmiotowego orzeczenia, Sąd przekazał do rozpoznania organowi rentowemu. Dodatkowo wnioskodawczyni zarzuciła, iż w opinii biegłego sądowego, którą wzięto pod uwagę przy wydaniu wspomnianego wyroku w sprawie VIII U 3328/13 nie uwzględniono przysługującej jej premii regulaminowej w wysokości 10%, dodatku za pracę w warunkach szkodliwych, premii i wypłaty dodatku stażowego w wysokości 10%, deputatu węglowego w wysokości 55 zł oraz stawki godzinowej od dnia 1 czerwca 1979 roku w wysokości 16,50 zł zamiast przyjętej w wysokości 14,50 zł.

/odwołanie - k. 2 -2 odwrót, odwołanie - k. 2 -2 odwrót akt VIII U 1111/15/

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedziach na odwołania z dnia 4 maja 2015 roku, wniósł o ich odrzucenie. Organ rentowy wskazał, że w uprzednim sporze, zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu, znalazły się m.in. podstawy wymiaru składek z okresu zatrudnienia wnioskodawczym w zakładach radiowych. Na podstawie dostarczonych wówczas angaży ze stawkami godzinowymi, biegły sądowy wyliczył wynagrodzenia, przy których uwzględnieniu został ostatecznie wyliczony łączny wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wynoszący 74,47%. W dniu 13 maja 2013 roku wnioskodawczyni złożyła nowy wniosek o przeliczenie emerytury i dołączyła m.in. angaż z dnia 9 czerwca 1979 roku potwierdzający wynagrodzenie wyliczane w oparciu o stawkę godzinową w wysokości 16,50zł (poprzednio przyjęta stawka to 14,50 zł z wcześniejszego angaży). Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ustalony przez Sąd z uwzględnieniem tego angaży (zmiana nastąpiła wyłącznie w zakresie jednostkowego wskaźnika za rok 1979 roku z 61,26% do 63,76%). Zakład Ubezpieczeń Społecznych podniósł, że z treści odwołania wynika, że wnioskodawczyni kwestionuje ustalenia zawarte w prawomocnym wyroku Sądu z dnia

30 października 2014 roku. Powyższym wyrokiem w pkt 2 Sąd przekazał organowi rentowemu do rozpoznania wnioski o wyrównania świadczenia, zawarty w piśmie procesowym datowanym na dzień 2 kwietnia 2014 roku. Z pisma wynika, że odwołująca wnosi o przeliczenie świadczenia z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru 93,97% i wypłacenie wyrównania z tego tytułu. W tym zakresie wyjaśniono wnioskodawczyni pismem z dnia 29 stycznia 2015 roku, że decyzją z dnia 14 czerwca 2005 roku do ustalenia wysokości podstawy wymiaru przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z lat 1984 - 1993 wynoszący 73,97%, a w piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2010 roku do sprawy VIII U 116/10 popełniono błąd pisarski, skorygowany następnie w piśmie procesowym z dnia 17 stycznia

2011 roku. Organ rentowy ostatecznie stwierdził, że kwestie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru oraz daty, od której przeliczono świadczenie, zostały rozstrzygnięte prawomocnym wyrokiem Sądu z dnia 30 października 2014 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 3328/13, a wysokość świadczenia została ustalona decyzją z dnia 23 stycznia 2015 roku, zgodnie z przedmiotowym orzeczeniem.

/odpowiedź na odwołanie – k. 35 – 35 odwrót, odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 3 odwrót akt VIII U 1111/15/

Decyzją z dnia 25 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. K. (2) wszczęcia postępowania z wniosku z dnia 2 kwietnia 2014 roku. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 93,97% został wskazany w piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2010 roku, co było oczywistą omyłką pisarską, o czym ubezpieczona została poinformowana pismem z dnia 17 stycznia 2011 roku.

/decyzja – k. 149-150 plik I akt ZUS/

Od powyższej decyzji J. K. (2) złożyła odwołanie w dniu 24 lipca 2015 roku. W uzasadnieniu odwołująca wskazała, że pismo z dnia 17 stycznia 2011 roku zostało jej wręczone przez pełnomocnika organu rentowego przed sprawą w dniu 24 stycznia 2011 roku z informacją, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych pomylił się, a wskaźnik podstawy wymiaru emerytury skarżącej wynosi nie 93,97 %, tylko 73,97 %. W aktach znajdują się natomiast takie same pisma z dnia 16 grudnia 2010 roku ze wskaźnikiem 93,97 %. Dodatkowo wnioskodawczyni wskazała, że Sąd Okręgowy stwierdził, że na podstawie świadectwa pracy

z (...) z dnia 30 czerwca 1992 roku obowiązywał 46-godzinny czas pracy i że odwołująca zatrudniona była w pełnym wymiarze. Wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 24 stycznia 2011 roku w sprawie o sygn. akt VIII U 116/10 ustalono wskaźnik

w wysokości 74,47 %. Sąd Apelacyjny w Łodzi oddalił apelację skarżącej i organu rentowego, przy czym odwołująca zarzuciła, iż nie doręczono jej odpisu apelacji strony przeciwnej. Odwołująca podniosła, iż przegrała sprawę nie wiedząc, z jakiego powodu. Wskazała, że jest w stałym kontakcie z Rzecznikiem Praw Obywatelskich, w związku z tym, iż w ocenie odwołującej sprawa jej jest prowadzona przewlekłe, nierzetelnie i niezgodnie z przepisami.

/odwołanie – k. 2-3 akt VIII U 2126/15/

Postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy połączył sprawę dot. odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 1 marca 2015 roku prowadzoną pod sygnaturą akt VIII U 1111/15 ze sprawą z odwołania od decyzji z dnia 23 stycznia 2015 roku prowadzoną pod sygnaturą akt VIII U 1110/15 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia

/postanowienie – k. 7 akt o sygn. VIII U 1111/15/

Kolejnym postanowieniem z dnia 14 grudnia 2015 roku Sąd Okręgowy połączył sprawę dot. odwołania wnioskodawczyni od decyzji z dnia 25 czerwca 2015 roku prowadzoną pod sygnaturą akt VIII U 2126/15 ze sprawą z odwołania prowadzoną pod sygnaturą akt VIII U 1110/15 do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

/postanowienie – k. 8 akt o sygn. VIII U 2126/15/

Na rozprawie w dniu 14 grudnia 2015 roku wnioskodawczyni poparła odwołania, podtrzymując argumenty zawarte w odwołania. Oświadczyła, że nie zgadza się z dokonaniem wyliczenia emerytury, wskazując, że w okresach, w których z uwagi na brak dokumentów płacowych organ rentowy przyjął wynagrodzenie minimalne do wyliczenia wskaźnika, otrzymywała wynagrodzenie w wysokości średniej krajowej i wnosi o wyrównanie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru. Wskazała, że wszystkie posiadane przez nią dokumenty przedstawiła w postępowaniu w sprawie o sygn. VIII U 3328/13. Oświadczyła, że nie kwestionuje, iż wskaźnik w wysokości 93,97%, jej nie przysługuje, jednakże ustalony wskaźnik w wysokości 74,60 % jest również nieprawidłowy, powinien być wyższy. Podniosła, że winno jej przysługiwać

wyrównanie świadczenia. Pełnomocnik organu rentowego wniósł o odrzucenie odwołań od decyzji z dnia 23 stycznia 2015 roku oraz z dnia 1 marca 2015 roku oraz o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 25 czerwca 2015 roku.

/stanowisko wnioskodawczyni: 00:01:52, stanowisko wnioskodawczyni i pełnomocnika ZUS: 00:24:21 – płyta CD k. 57/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. K. (2) urodziła się w dniu (...).

/bezsporne/

Wnioskodawczyni J. K. (2) ma ustalone prawo do emerytury od dnia 1 marca 2005 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury został ustalony w oparciu o wynagrodzenie z 10 lat poprzedzających bezpośrednio rok, w którym nabyła prawo do zasiłku przedemerytalnego, tj. z lat 1984-1993 i wynosił 73,97%.

/decyzja z dn. 14.06.2005 r. - k. 13 plik II akt ZUS/

Decyzją z dnia 19 października 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 24 stycznia 2011 roku przeliczył emeryturę J. K. (2) od dnia 1 września 2009 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych: 1969-1970, 1973-1977, 1979-1991 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, który wynosi 74,47%.

/decyzja - k. 71-74 plik I akt ZUS/

Decyzją z dnia 13 czerwca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 13 maja 2013 roku, odmówił J. K. (2) prawa do ponownego przeliczenia emerytury na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczona nie złożyła nowych dowodów, a nadto nie ujawniono okoliczności mających wpływ na wysokość świadczenia. Wskazał, że decyzją z dnia 19 października 2012 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał przeliczenia emerytury J. K. (2) wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 24 stycznia 2011 roku. Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 20 lat kalendarzowych tj. z lat: 1969-1970, 1973-1977, 1979-1991 i wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, który wynosi 74,47%, z uwzględnieniem udokumentowanych wynagrodzeń oraz z przyjęciem wynagrodzeń z (...) Zakładów Radiowych (...) na podstawie stawki osobistego zaszerogowania od dnia 1 lipca 1969 roku do dnia 31 grudnia 1974 roku, wynikających z układu zbiorowego pracy dla przemysłu metalowego z uwzględnieniem okresu bezpłatnego urlopu wychowawczego od dnia 4 czerwca 1971 roku do dnia 27 lipca 1972 roku, z przyjęciem ustawowego wymiaru czasu pracy. Wskazał, że Sąd przyjął wyliczenia dokonane przez biegłego sądowego na podstawie angaży, układów zbiorowych pracy oraz kart zasiłkowych.

/decyzja - k. 121-122 plik I akt ZUS/

Wyrokiem z dnia 30 października 2014 roku Sąd Okręgowy w Łodzi po rozpoznaniu sprawy z odwołania J. K. (2) od decyzji z dnia 13 czerwca 2013 roku w pkt 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył emeryturę J. K. (2) od dnia 1 maja 2013 roku z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 74,60 %, w pkt 2 orzeczenia przekazał wniosek J. K. (2) o wyrównanie wypłaconego świadczenia zawarty w piśmie procesowym z dnia 4 kwietnia 2014 roku do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł., a w pkt 3 odrzucił odwołanie w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu Sąd wskazał, iż zgłoszone przez wnioskodawczynię żądania oraz zgromadzone w sprawie dokumenty dawały podstawę jedynie do dokonania ponownego ustalenia wysokości emerytury, z uwzględnieniem wynagrodzenia osiąganego z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach Radiowych (...) w okresie od dnia 1 czerwca 1979 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku - na podstawie angaży z dnia 9 czerwca 1979 roku

według stawki wynoszącej 16,50 zł za godzinę. W związku z czym Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i przeliczył emeryturę J. K. (2) od dnia

1 maja 2013 roku tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 74,60 %. W zakresie wysokości zarobków osiągniętych przez J. K. (2) w okresie zatrudnienia w latach 1968-1979 w (...) Zakładach Radiowych (...) Sąd wskazał, iż kwestia ta została przesądzona prawomocnym wyrokiem z dnia 24 stycznia 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 116/10. Sąd wskazał, iż żądanie wnioskodawczynie dotyczyło ustalenia wynagrodzenia skarżącej dokładnie z tego samego okresu zatrudnienia, które to żądanie Sąd prawomocnym wyrokiem rozstrzygnął. Poza tym skarżąca w toku postępowania nie złożyła żadnych innych nowych wniosków dowodowych na okoliczność wysokości uzyskiwanego w spornym okresie wynagrodzenia oprócz jednego angażu z dnia 9 czerwca 1979 roku, który nie był przedmiotem prawomocnych ustaleń Sądu. W związku z powyższym na podstawie Okręgowy na podstawie 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c. Sąd odrzucił odwołanie w tym zakresie. Roszczenie skarżącej o wyrównanie wypłaconego jej świadczenia, zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 4 kwietnia 2014 roku Sąd przekazał organowi rentowemu do rozpoznania, z uwagi na czasową niedopuszczalność drogi sądowej, albowiem organ rentowy w tym zakresie nie zajął żadnego stanowiska.

/wyrok – k. 81-82, uzasadnienie – k. 87-106 załączonych akt VIII U 3328/13/

We wniosku złożonym w toku postępowania w sprawie o sygn. akt VIII U 3328/13 z dnia 4 kwietnia 2014 roku J. K. (2) wniosła o wyrównanie wypłaconego jej świadczenia - w myśl powoływanej przez nią uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2006 roku – art. 133 ustawy emerytalnej od dnia złożenia wniosku, podnosząc, że w punkcie drugim tego przepisu wskazuje się, że jeżeli odmowa lub przyznanie niższego świadczenia było następstwem błędu organu rentowego, wówczas wyrównanie należy się za trzy lata. Wnioskodawczynie wskazała, że w jej wypadku organ rentowy popełnił błąd, albowiem z pisma procesowego z dnia 17 grudnia 2010 roku wynika, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jej świadczenia wynosi 93,97%.

/wniosek – k. 147-148 plik I akt ZUS/

Wyrok z dnia 30 października 2014 roku uprawomocnił się z dniem 3 stycznia 2015 roku.

/okoliczność bezsporna, nadto wyrok k. 82 odwrót załączonych akt VIII U 3328/13/

Zaskarżoną decyzją z dnia 23 stycznia 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. dokonał przeliczenia wysokości emerytury J. K. (1) obliczonej w myśl art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych zgodnie z pkt. 1 prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2014 roku, sygn. akt VIII U 3328/13, przyjmując do obliczenia wysokości podstawy wymiaru wskaźnik wynoszący 74,60 %. Świadczenie przeliczono od daty wskazanej w wyroku tj. od dnia 1 maja 2013 roku, wyliczona emerytura jest świadczeniem mniej korzystnym od emerytury obliczonej w myśl art. 26 wobec czego zawieszono jej wypłatę.

/decyzja – k. 131-134 plik I akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 1 marca 2015 roku dokonano waloryzacji emerytury J. K. (1) przyznanej w myśl art. 24 poprzez dodanie do kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28 lutego 2015 roku tj. 1.677,57 zł kwoty 36,00 zł. Emerytura po waloryzacji od dnia 1 marca 2015 roku wynosi 1.713,57 zł.

/decyzja – k. 143-146 plik I akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia 25 czerwca 2015 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. K. (2) wszczęcia postępowania z wniosku z dnia 2 kwietnia 2014 roku. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 93,97% został wskazany w piśmie procesowym z dnia 16 grudnia 2010 roku, co było oczywistą omyłką pisarską, o czym ubezpieczona została poinformowana pismem z dnia 17 stycznia 2011 roku

/decyzja – k. 149-150 plik I akt ZUS/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, w załączonych aktach spraw z odwołania J. K. (2) o sygn. VIII U 3328/13 oraz dokumentów złożonych do akt sprawy. W toku postępowania wnioskodawczyni oświadczyła, iż wszelkie złożone przez nią dokumenty były przedłożone Sądowi we wcześniej prowadzonym postępowaniu w sprawie o sygn. akt VIII U 3328/13.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z dnia 23 stycznia 2015 roku oraz z dnia 1 marca 2015 roku podlegało odrzuceniu.

Skarżonymi decyzjami Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonał przeliczenia wysokości emerytury J. K. (1) obliczonej w myśl art. 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wykonując prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2014 roku, sygn. akt VIII U 3328/13, przyjmując do obliczenia wysokości podstawy wymiaru wskaźnik wynoszący 74,60 % oraz dokonał waloryzacji emerytury J. K. (1).

Wnioskodawczyni kwestionowała natomiast wysokość emerytury ustalonej decyzją wykonującą prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2014 roku, wskazując, że ustalony wskaźnik jest zbyt niski, w związku z przyjęciem minimalnego wynagrodzenia w nieudokumentowanych latach, ponadto zgłaszała zarzuty do opinii biegłego sądowego, którą wzięto pod uwagę przy wydaniu wspomnianego wyroku w sprawie VIII U 3328/13. W zakresie decyzji waloryzacyjnej sprzeciwiała się ustalonej wysokości emerytury opierając swoje zarzuty na tych samych podstawach.

Na mocy art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd odrzucił pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona.

W postępowaniu odrębnym w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych odrzucenie odwołania nie może nastąpić tylko w przypadku wymienionym w art. 464 k.p.c. tj. odrzucenie nie może nastąpić z powodu niedopuszczalności drogi sądowej, gdy do rozpoznania sprawy właściwy jest inny organ. W tym wypadku Sąd przekaze mu sprawę.

Zgodnie z dyspozycją art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko pomiędzy tymi samymi stronami.

Ustawodawca nie definiuje pojęcia powagi rzeczy osądzonej, określa jedynie jej zakres przedmiotowy oraz podmiotowy. Powaga rzeczy osądzonej (res iudicata) zaliczana jest do tzw. negatywnych przesłanek procesowych i oznacza niedopuszczalność prowadzenia drugiego procesu co do tego samego roszczenia, o którym orzeczono prawomocnie, pod rygorem nieważności postępowania.

Artykuł 366 k.p.c. wskazuje, że granice przedmiotowe powagi rzeczy osądzonej obejmują nie to, co stanowiło granice powództwa, ale to, co stanowiło przedmiot i podstawę faktyczną rozstrzygnięcia w chwili wyrokowania (art. 316 k.p.c.).

Ustawodawca w sposób całkowicie zamierzony w ten sposób zrehabilitował wymieniony przepis, ponieważ sąd (na mocy przepisów szczególnych) może orzekać w kwestiach nieobjętych żądaniem pozwu, a nadto może orzec wadliwie poniżej lub ponad granicami pozwu.

W przedmiotowym stanie faktycznym, w ocenie Sądu Okręgowego, nie może budzić żadnych wątpliwości fakt, że sprawa pomiędzy tymi samymi stronami w zakresie zgłaszanym w odwołaniu została już prawomocnie osądzona. Wnioskodawczyni składała bowiem

w postępowaniu w sprawie o sygn. akt VIII U 3328/13, żądanie ustalenia wysokości wynagrodzenia otrzymywanego w okresie zatrudnienia w Zakładach Radiowych (...) od dnia 6 sierpnia 1968 do dnia 30 czerwca 1992 roku, na podstawie tych samych dowodów, jakie przedłożyła w niniejszym postępowaniu. Wnioskodawczyni wprost wskazała, że nie przedłożyła żadnych nowych dokumentów oraz, że nadal nie zgadza się z ustalonym wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru wyliczonym z tego samego okresu, który był okresem spornym w postępowaniu toczącym się pod sygnaturą VIII U 3328/13.

Sąd Okręgowy w Łodzi w prawomocnym wyroku z dnia 30 października 2014 roku w punkcie pierwszym zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przeliczył emeryturę J. K. (2) od dnia 1 maja 2013 roku z zastosowaniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 74,60% oraz w punkcie trzecim odrzucił odwołanie wnioskodawczyni w pozostałym zakresie.

Sąd Okręgowy rozpoznając odwołanie wnioskodawczyni od decyzji z dnia 13 czerwca 2013 roku zważył, iż kwestia wysokości zarobków osiągniętych przez J. K. (2)

w okresie zatrudnienia w latach 1968-1979 w (...) Zakładach Radiowych (...) została przesądzona prawomocnym wyrokiem z dnia 24 stycznia 2011 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 116/10. Natomiast żądanie wnioskodawczyni zgłoszone w postępowaniu toczącym się pod sygnaturą akt VIII U 3328/13 dotyczyło ustalenia wynagrodzenia skarżącej dokładnie z tego samego okresu zatrudnienia, które to żądanie zostało już rozstrzygnięte prawomocnym wyrokiem. Dokonując rozstrzygnięcia Sąd wziął pod uwagę, iż skarżąca w toku postępowania, z wyjątkiem jednego angażu z dnia 9 czerwca 1979 roku nie złożyła żadnych nowych wniosków dowodowych na okoliczność wysokości uzyskiwanego w spornym okresie wynagrodzenia, a treść przedłożonego dokumentu dawała jedynie podstawę do dokonania ponownego ustalenia wysokości emerytury, z uwzględnieniem wynagrodzenia osiąganego z tytułu zatrudnienia w (...) Zakładach Radiowych (...) w okresie od dnia 1 czerwca 1979 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku - według stawki wynoszącej 16,50 zł za godzinę.

Z powyższego wynika, że podnoszone w przedmiotowym postępowaniu żądania wnioskodawczyni ponownego wyliczenia płac za sporny okres zatrudnienia w Zakładach Radiowych (...) były już przedmiotem prawomocnie zakończonego postępowania w sprawie o sygn. akt VIII U 3328/13, wcześniej również przedmiotem prawomocnie zakończonego postępowania w sprawie o sygn. akt VIII U 116/10. Podnoszone w przedmiotowym postępowaniu żądanie wnioskodawczyni dotyczy bowiem ustalenia wynagrodzenia wnioskodawczyni dokładnie z tego samego okresu zatrudnienia, które to żądanie Sąd prawomocnym wyrokiem rozstrzygnął. Poza tym skarżąca w przedmiotowym odwołaniu i wywołanym nim postępowaniu nie złożyła żadnych innych nowych wniosków dowodowych na okoliczność wysokości uzyskiwanego w spornym okresie wynagrodzenia. Wnioskodawczyni opierała swoje roszczenie na dokumentacji, która była już kilkakrotnie przedmiotem oceny przez Sąd w postępowaniach odwoławczych przy wyliczaniu wysokości jej wynagrodzenia za sporny okres. Wnioskodawczyni w kolejnych odwołaniach od decyzji organu rentowego ponawia jedynie żądania o tej samej treści i w oparciu o tę samą dokumentację.

Podkreślić w tym miejscu należy, że decyzją z dnia 1 marca 2015 roku dokonano waloryzacji świadczenia ustalonego decyzją wykonującą prawomocny wyrok Sądu Okręgowego z dnia 30 października 2014 roku. Wnioskodawczyni w odwołaniu od tej decyzji nie kwestionowała samej waloryzacji, opierając się wyłącznie na kwestionowaniu wysokości ustalonej wcześniejszą decyzją emerytury.

Stwierdzić zatem należy, że w sprawie będącej przedmiotem sporu zachodzi tożsamość podmiotowa stron. Ten sam jest także przedmiot sporu. Kwestionowanie więc przez wnioskodawczynię zaskarżonych decyzji z dnia 23 stycznia i 1 marca 2015 roku stanowi próbę wszczęcia kolejnego postępowania w tej samej sprawie, w oparciu o te same dowody, co niewątpliwie prowadziłyby do niekończących się procedur emerytalno - rentowych, a następnie sądowych w tej samej sprawie. Zgodnie z art. 365 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i Sąd, który je wydał, lecz również inne sądy i inne organy państwowe. Oznacza to więc, iż sprawa o ten sam przedmiot pomiędzy tymi samymi stronami nie może ponownie się toczyć.

Sąd podziela stanowisko judykatury, że wszczynające postępowanie sądowe odwołanie od decyzji w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych pełni rolę pozwu, stąd też w sytuacji, gdy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osadzona, sąd powinien odwołanie odrzucić na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 KPC (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 1998 r., sygn. akt II UKN 105/98, z dnia 25 września 1998 r., sygn. akt II UKN 357/98).

W sprawie brak jest nowych okoliczności lub dowodów, które mogłyby uzasadniać wszczęcie postępowania przed organem rentowym i otwarcie drogi sądowej w tym samym stanie faktycznym i prawnym na podstawie art. 114 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku Nr 748).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w związku z art. 366 k.p.c., orzekł jak w pkt 1 sentencji.

Natomiast odwołanie J. K. (2) od decyzji z dnia 25 czerwca 2015 roku jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 123 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r. poz. 121) w sprawach uregulowanych ustawą stosuje się przepisy kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że ustawa stanowi inaczej.

W myśl art. 83b ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, jeżeli przepisy kodeksu postępowania administracyjnego przewidują wydanie postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, Zakład w tych przypadkach wydaje decyzję.

Natomiast w myśl art. 61a § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku k.p.a., gdy na żądanie wszczęcia postępowania zostało wniesione przez osobę niebędącą stroną lub z innych uzasadnionych przyczyn postępowanie nie może być wszczęte, organ administracji publicznej wydaje postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania.

Zaskarżoną decyzją odmówiono wnioskodawczyni wszczęcia postępowania w sprawie wniosku z dnia 2 kwietnia 2014 roku.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika, iż Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydając decyzję z dnia 23 stycznia 2015 roku przeliczył świadczenie wnioskodawczyni od daty wskazanej w prawomocnym wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi – od dnia 1 maja 2013 roku tj. od miesiąca, w którym złożono wniosek o przeliczenie świadczenia. Natomiast wskazywany przez odwołującą we wniosku wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 93.97% został zawarty w piśmie procesowym organu rentowego złożonym w postępowaniu o sygn. akt VIII U 116/10 w wyniku omyłki pisarskiej, o czym ubezpieczona była wielokrotnie informowana.

Wnioskodawczyni ostatecznie precyzując swoje odwołanie wskazała, że zdaje sobie sprawę, że wskaźnik wysokości podstawy wymiaru w wysokości 93.97% nie przysługuje jej, a z treści jej wypowiedzi wywnioskować można, że kwestionuje ona wyłącznie przyjęcie do wyliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynagrodzenia minimalnego w nieudokumentowanych latach.

W związku z powyższym brak jest podstaw do wszczęcia postępowania w sprawie wyrównania świadczenia.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawczyni z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia apelacji .

18.01.2016r.